

Câu cá mùa hè

Nguyễn Quốc Văn

Bố nói mùa hoa phượng đỏ là mùa ve sầu kêu ve ve. Nhưng đã mấy mùa hè, Bắc đến sân trường bố dạy học, không nghe thấy tiếng ve. Rất nhiều ô tô, xe máy vọng từ ngoài đường vào. Tiếng chát chúa, tắc, bụp rồ mồm một từ dây sau hàng rào bằng gạch cho biết đây là phim kiếm hiệp gì đó. Rụng xuống sân trường vắng lặng là những trái bàng quế vẫn lặng thầm rơi khẽ, âm thanh nghe như vọng về từ năm ngoái.

Bố đang dạy một lớp luyện thi vào lớp mười. Bố dạy bài "Thu điếu" mà cả lớp cười như chợ vỡ...

Rồi tất cả lặng phắc. Lặng như Bắc ngồi trên ghế đá tự học tiếng Anh, mắt dán vào cuốn sách.

Nói là tự học chứ thật ra là bắt buộc. Sáng, hai bố con dậy lúc 5 giờ. Bố giảng sơ sơ bài tiếng Anh cho Bắc, giao phải thuộc lòng, dịch thông nghĩa vào lú 10 giờ trưa... Vậy là có đến ba giờ học. Học dưới gốc bàng...

Bài học thêm hôm nay có mục câu cá. Chú bé người Anh tên là Steven sướng ơi là sướng. Hè, đi pic-nic, đi câu cá với bố mãi tận bờ biển Nha Trang. Lạ nhỉ ! Sao bố Bắc không chịu nghỉ hè? Ôồ, giá chỉ được bố đưa về quê thăm ông bà, ngồi thông chân xuống dưới nước ao từ cái cầu ao bằng tre ghép lại, cũng đã sướng rồi...

Bố bỗng giật mình khi nhìn vào vườn cảnh. Giữa khuôn viên nhô lên một hòn non bộ. Hòn non bộ chìm một nửa dưới cái hồ nước trong leo lẻo, xây hình bán nguyệt. Dưới hồ bao nhiêu là cá...

Bố chạy đi tìm bác Phúc bảo vệ. Nó nói nhỏ gì đó vào tai bác.

-Ồ, tưởng cái chi, sợi chỉ thì bác có ngay, có ngay...

Bác Phúc mở ngăn kéo, lấy ra một cuộn chỉ màu. Chỉ này dùng cho mấy anh chị lớp P Mười quên không khâu phù hiệu vào ngực áo đây... "Mà con lấy chỉ làm cái chi?", bác Phúc hỏi. Bắc gỡ cặp kính cận ra lau, từ tốn thưa: "Con buộc chân con chuồn chuồn..."

Bể một cảnh liễu mềm đã có một cái cần câu. Dây cước là sợi chỉ. Thiếu con môi.

Thì kia, một chú chuồn chuồn kim mới lột xác đang chúi đầu trên một đám hoa mười giờ còn chúm chím nụ đỏ. Chẳng khó khăn lắm, chú chuồn kim đã bị hai ngón tay Bắc nhón gọn lấy đuôi, cánh đập đập yếu ớt.

Bố đặt cuốn sách bên cạnh, buông câu. Nó thu lu dưới góc liễu rủ. Những cảnh liễu mềm phủ kín thân hình bé nhỏ.

Những đàn cá cảnh bơi đi bơi lại, giương mắt nhìn con chuồn chuồn kim nổi lênh phênh trên mặt nước.

Chúng nhìn rồi lại vẫy đuôi bơi đi.

Bố nghe loáng thoáng tiếng xe ,tiếng người. Hình như có cả tiếng "Bác ơi" giọng hơi lạc đi của ai đó.

Song lũ cá cảnh quấy trong nước khiến Bắc hầu như không nghe thấy gì cả... Nó đang chờ một con cá kim đã đến ngửi ngửi vào cánh con chuồn chuồn. Con cá bỏ đi, rồi quay lại... Nó chưa đến bữa đấy má! Cứ chờ xem...

Bóng mặt trời đã lóa hồ cá cảnh.

Bố chưa kịp nhắc con cá kim vừa ngậm chặt con môi ra khỏi mặt nước. Con cá giãy giụa, rơi tồm trở lại hồ nước...

Bố tiếc rẻ, òa khóc.

Bác Phúc bảo vệ nghe tiếng trẻ khóc, vội chạy lại.

-Trời ơi! Thì ra mà ở trong bụi cây! Thằng nhóc...

Bác mắng nhưng lại ôm chầm lấy Bác, bác nhắc bổng lên đầu: "Mày làm cả nhà giờ này còn đang đi tìm. Thôi để bác gọi điện..."

Bác giật mình khi đồng hồ trong phòng bảo vệ chỉ con số 12.

"Chỉ một chút nữa bố sẽ đến đón", Bác nghĩ , "Mà có nên nói với bố về chiếc cần câu mình giấu dưới gốc cây liễu không nhỉ ?".